

• ГУМОРЕСКА

За буйками

ПІДВЕРНУЛАСЯ мені путівка в санаторій. Пільгова. Лікувальна. "Чому, думаю, не поїхати? Інші он на Багамах смажаться. А я хоч на нашому курорті погріюся. Заодно й здоров'я підправлю".

Поїхав. Поїхав нормальним чоловіком, поїхав шанованим громадянином Григорієм Івановичем Бузьком, а повернувся підозрілим типом, якого всі тепер стороняться...

Про різні процедури, мазі, грязі розказувати не буду. У нашому селіщі тієї грязюки після кожного дощу по самі вуха. Куди там тому санаторію...

Я про пляж. Пляж культурний, чистий. Праворуч – пісочок, ліворуч – водичка. А на водичці – човен з таким здоровилом, який через кожних п'ять хвилин сонно оглядає ввірену йому акваторію поглядом і бубонить у мегафон:

– Громадяни відпочиваючі, не запливайте за буйки!

Слухав я його, слухав, а потім і подумав: а хто він такий, щоб тут командувати?!

Теж мені командир знайшовся! У нас – свобода. Хочу – пливу, хочу – на пісочку лежу.

І я поплив. Як криголам, розганяючи медуз. За буйок. Чую, здоровило вже не бубонить, а розпачливо кричить:

– Громадянине у червоних плавках, не запливайте за буйки!

Ага, думаю, злякався. І беру курс

на нейтральні води. А рятувальник за мною на всіх парах мчить. Підплив і веслом перед носом розмахує.

– Ти що, на сонці перегрівся? – питає.

– Ні, – відповідаю. – Так подивися на себе, ненормальний! – і в човен мене тягне.

Глянув я на себе. Боже-е-ечки! Весь у синіх плямах, як маскувальний халат!

– Що це означає?!

– А те, що на комбінаті "Наша синька" очисні споруди вийшли з ладу. Аварійний викид синьки. Казав же, не запливайте за буйки.

– Хто так каже?! Ви на тих буйках повинні сидіти і всіх до берега веслами відганяти! А не хропіти біля берега у човні!

На березі я глянув у люстерко і отовпів: під очима наче хто розчавив два баклажани.

Черговий санаторію не пустив мене на територію.

– Що, пару флаконів рідини од комарів смиконув? І як ви, алкаші, ту гідоту цмулите?!

Я дихнув. На територію мене все-таки пропустили.

Але тут почали обурюватися відпочиваючі:

– У нас санаторій чи наркологічний диспансер?!

Мене самого тіпало від обурення. Тож наступного ранку я зі скандалом прорвався в кабінет директора ком-

Запитаннячка

- Чому в нас крайнощі завжди в центрі уваги?
- Де взяти сили, щоб подолати власну слабкість?
- Якщо кожна людина швидко звикає до хорошого життя, то чому воно не до всіх звикає?

Отписки-самотписки

НАСТАВИЛА РОГИ В ДОСТАТКУ.

– І ТИ, БРУТТО...

КАМ'ЯНИЙ ГОСТ.

ЦЕНТНЕР-ФОРВАРД.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Прикмета

Якщо сусід, від якого ви ніколи не чули доброго слова, раптом починає розхвалювати вас незнайомим людям, значить, він хоче швидко й вигідно для себе продати їм свою квартиру.

Мал. Віктора БОГОРАДА.

Народні усмішки

- От біда: що б я не сказав, мені чомусь ніхто не вірить!
- Не може бути, щоб ніхто не вірив. Так що не вигадуй!

* * *

Іде дядько возом. Край дороги стоїть молодиця з клунками й гукає:

– Дядьку Іване, підвезіть!

А той:

– Вію, гніді, вію!

– Дядьку Іване, я гроші заплачу!

– Тпру-у, гніді, щось молодиця каже!

* * *

Розмініайте мені одну гривню, – просить маленький хлопчик продавчиню морозива.

Та запитує:

– Тобі як?

– Як-небудь... Можна по дві гривні, а можна і по п'ять.

* * *

На одеському Привозі чоловік продає цуценят. До корзини, в якій вони сидять, прикріплено фотографію вівчарки з рясним намистом орденів та медалей на шії. Один з покупців цікавиться:

– А звідки у вівчарки стільки орденів? Таке враження, що вона якогось генерала з'їла...

• КАЗКА ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

Тітка – не голод

ЖИЛИ-БУЛИ чоловік і жінка. Мали вони трьох синів: двох розумних, а третій – дурень.

Якось літнього ранку зібралися брати разом з батьками на сінокіс. Іван-дурень вирішив теж із ними піти: поклав у торбинку кілька сухарів, води налив у глечик.

Його питають:

– Ти куди збираєшся?

– З вами на сінокіс.

– Нікуди ти не підеш. Краще стережи двері, щоб злодії в хату не влізли.

Залишився дурень один вдома. Цілий день тинявся по двору, нудьгував. Під вечір захотілось йому їсти, бо сухарі ще вдень з'їв. І тут Івана-дурня осяяла рятівна думка. Зняв двері з петель, звалив на спину й подався на сінокіс. А там якраз сіли вечеряти. Дивляться – йде Іван-дурень із хатніми дверима на спині.

– Ти чого сюди прийшов?!

– Їсти хочу.

– Тобі ж наказали двері стерегти.

– Так я й стережу. Ось же вони!

Почув і записав
Борис ВАЩЕНКО.
м. Горішні Плавні.

• ЕПІГРАМИ

Перекотиполе

При владі бути – треба щось робити,

Відповідати хоч би раз на рік.

Втомивсь у владі – є де

відпочити:

Гоп – перекотивсь в опозиційний бік!

Юрій БЕРЕЗА.

Рівненська обл.

Морока

Що люблю, того не маю,

А що є – то не моє.

Ось таку мороку маю:

Коли ж матиму своє?

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

Мал. Петра САРУХАНОВА.

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Мал. Руслана ДОЛЖЕНЦЯ.

Навмисно не придумаєш

"Терміново потрібен двірник. Ціна від 4000 грн".

(3 оголошення).

"З 1-го по 31-е жовтня проводиться весняний огляд безпеки дорожнього руху".

(3 листівки).

"Залишилося 10 талончиків до зубного. Запис тільки з одним зубом".

(Оголошення в стоматполіклініці).

"Наступного тижня крило битої птиці буде закрито на ремонт".

(Об'ява на ринку).

"Продається російська гонча, три роки йде по зайцю і лисиці без документів, але від родоходів собак мати "Пісня", батько "Заграй".

(3 об'яви).

"Ощадній касі потрібен тимчасово грамотний пенсіонер з досвідом контролера-касира для нарахування відсотків".

(3 оголошення).

"Виття сигналізації спричинило не розбите лобове скло автомобіля, бо його розбили тому, що виття сигналізації було чути на весь спальний мікрорайон".

(Із протоколу патрульної поліції).

• БАЙКИ В ПРОЗІ

Алегорія

Осел випадково дізнався, що алегорія в байках – художній образ, який має переносне значення. Після цього при найменшій нагоді він любив глибокодумно повторювати:

– Хоча в байках часто згадують Осла, але насправді автори мали на думці не мене, а тупого Барана!

Анатолій БОРТНЯК.
Вінницька обл.

Привілеї

– Красиво живеш! – підстрикнула Виделка бокастого Вареника. – В маслі купаєшся, у сметані бовтаєшся... Тобі надані такі привілеї!

– Було б чому заздрити, – зітхнув Вареник. – Адже чим більше маєш отих привілеїв, тим більше охочих тебе з'їсти.

Микола ВОЗІЯНОВ.
м. Харків.

Мемуари

Коли Півень прокукуривав, що він збирається написати мемуари, то кури з нього дружно посміялися:

– І що ж ти нашкрябаєш у своїх спогадах? Чи не про те, як нас топтав, як у сухому перегані грібсья?..

Та коли мемуари Півня надрукували, всі були вражені. Бо виявилось, що завдяки йому Курочка Ряба знесла казкове золоте яйце. А ще в мемуарах розповідалося, що Курочка Ряба за активною участю Півня несла яйця для самого Фаберже! Кури обурилися, почали кудкудакати, що все те брехня, але їх ніхто не слухав. Адже давно відомо, що написане пером – не вирубаєш...

Владислав ДАШКЕВИЧ.
Кіровоградська обл.